

Arrest

nr. 309 798 van 12 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juli 2024 tot teruggedrijving en van diens beslissing van dezelfde datum tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DARESHOERI, die loco advocaat KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juli 2024 kwam verzoeker aan op de luchthaven van Zaventem vanuit Abidjan.

Diezelfde dag wordt hem een beslissing tot intrekking van een visum en een beslissing tot teruggedrijving (bijlage 11) gegeven.

De beslissing tot teruggedrijving luidt als volgt:

“Op 05 juli 2024 om 11.49 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal, luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende, hoofdinspecteur [...]”

de heer:

naam [B.] voornaam [N.B.J.-P.]

geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Ivoorkust wonende te [...]

houder van het document gewoon paspoort nummer [...]

afgegeven te S/D PAF in Ivoorkust op : 10.11.2023

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Belgische ambassade te Abidjan

geldig van 03.07.2024 tot 28.07.2024

voor een duur van 10 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Abidjan met [...], op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

[...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene komt naar Brussel voor toeristische doeleinden. Hij kan enkel meegeven dat hij 'Manneken Pis' komt bezoeken en dat hij wil shoppen in het centrum van Brussel. Hij kan geen verdere uitleg geven inzake zijn reisdoel. Hij heeft een terugkeerticket voor 11.07.2024. Hij toont een hotelreservatie voor het Ibis Budgethotel voor de periode van 03.07.2024 tot 09.07.2024 maar dat blijkt na controle geannuleerd te zijn.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: geen hotelreservatie, geen toeristisch programma of documentatie [...]"

De beslissing tot intrekking van het visum luidt als volgt:

"Geachte Meneer [B.N.B.J.-P.]

De/het _____, ambassade/consulaat/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____ [namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

Op verzoek van de gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____

Heeft / hebben / werd [...]

het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

[...]

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Reden van de beslissing: Betrokkene komt naar Brussel voor toeristische doeleinden. Hij kan enkel meegeven dat hij 'Manneken Pis' komt bezoeken en dat hij wil shoppen in het centrum van Brussel. Hij kan geen verdere uitleg geven inzake zijn reisdoel. Hij heeft een terugkeerticket voor 11.07.2024. Hij toont een hotelreservatie voor het Ibis Budgethotel voor de periode van 03.07.2024 tot 09.07.2024 maar dat blijkt na controle geannuleerd te zijn.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: geen hotelreservatie, geen toeristisch programma of documentatie [...]"

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst er vooreerst op dat ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering niet-ontvankelijk is tegen de beslissing houdende intrekking van een visum, om de volgende redenen:

Artikel 39/82, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...].”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4.

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

*“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).*

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel.

*Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, *Parl. St. Kamer*, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10)*

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende

noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (ibid. p. 7)

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van "het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek" worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

Dit werd aan een tegensprekelijk debat ter terechtzitting onderworpen en ter zitting gedraagt de raadsvrouw zich naar de wijsheid van de Raad, waarmee ze de bovenstaande redenering niet weerlegt.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat er wel een samenhang bestaat tussen beide bestreden beslissingen maar dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat de intrekking van het visum geen verwijderingsmaatregel of terugrijvingsmaatregel is en de vordering hiertegen onontvankelijk is. Mocht evenwel de Raad overgaan tot een eventuele schorsing van de terugdrijving, dan blijkt dat verweerder gebonden is door de overwegingen die onlosmakelijk met het dictum van dit arrest verbonden zijn en deze overwegingen in essentie ook een weerslag hebben op de rechtsgeldigheid van het visum.

De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot intrekking van het visum van 5 juli 2024.

Bijgevolg bespreekt de Raad het middel enkel voor zover het is gericht tegen de beslissing tot terugdrijving.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten. Verzoeker betoogt dat hij momenteel is vastgehouden met het oog op zijn terugdrijving. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. Verweerder betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. Verzoeker voert een manifeste appreciatiefout aan evenals de schending van de artikelen 14, 21, 32 en 34 van de Visumcode, van artikel 5 van de oude Schengengrenscore 562/2006 van 15 maart 2006, van de artikelen 3 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Uit het betoog van verzoeker blijkt tevens dat hij ook de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel.

De Raad wijst erop dat de oude Schengengrenscore 562/2006, waarnaar verzoeker verwijst, werd ingetrokken en vervangen door de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (herna: de Schengengrenscore). Volgens artikel 44 van deze laatste verordening gelden verwijzingen naar de ingetrokken verordening als verwijzingen naar de huidige verordening 2016/399 en worden deze gelezen

volgens de concordantietabel in bijlage X bij die verordening. Hieruit blijkt dat verzoeker bijgevolg doelt op een schending van artikel 6 van de Schengengrenscore 2016/399.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

« Conformément à l'article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable.

Par "moyen", il y a lieu d'entendre la description suffisamment claire de la règle de droit violée et de la manière dont cette règle de droit est violée par la décision attaquée (CE 17 décembre 2004, n° 138.590 ; CE 4 mai 2004, n° 130.972 ; CE 1er octobre 2006, n° 135.615).

Pour qu'un moyen soit sérieux, il suffit qu'à première vue et eu égard aux circonstances de la cause, il puisse être déclaré recevable et fondé et, dès lors, donner lieu à la suspension de l'exécution de la décision attaquée.

Sous toutes réserves généralement quelconques, sous réserve d'explications complémentaires en tous mémoires ultérieurs et sous réserve de la production du dossier administratif complet, le recours en suspension initié par le requérant tient des moyens suivants, pouvant par ailleurs justifier l'annulation de la décision entreprise.

Le requérant prend un moyen unique fondé sur l'erreur manifeste d'appréciation et la violation des articles 14, 21, 32 et 34 du Règlement (CE) n°810/2009 du Parlement européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (Code des visas) ; de l'article 5 du Règlement (CE) n°562/2006 du Parlement européen et du Conseil du 15 mars 2006 établissant un code communautaire relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (Code frontières Schengen) ; des articles 3 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

En ce que.

Attendu que lorsqu'elle adopte une décision d'annulation de visa fondée sur les articles 32 et 34 du code des visas, l'administration, qui bénéficie d'un large pouvoir d'appréciation à cet égard, doit néanmoins, pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, indiquer dans la décision elle-même les raisons pour lesquelles elle estime que les conditions de délivrance du visa ne sont plus remplies.

Attendu que la non-production, à la frontière, d'une ou plusieurs des pièces justificatives requises par l'article 14 du code des visas pour l'obtention de ce visa n'emporte pas automatiquement l'abrogation du visa litigieux et ne suffit dès lors pas, en soi, à considérer que ces conditions ne sont plus satisfaites.

Cette motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre à l'intéressé de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de la cause.

Considérant que la partie adverse fait référence à l'article 3, alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision.

Que cet article stipule :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants :

1° s'il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

2° s'il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ;

4° s'il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un État tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquiescer légalement ces moyens ; [...] »

Que les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement du requérant et l'annulation de son visa sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence.

Qu'il est à remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, le requérant souligne qu'il s'agit d'une motivation type qui s'applique à tous ceux qui, comme lui, ont obtenu le visa d'entrée sur le territoire Schengen. On devrait lui indiquer quel document de voyage il devrait disposer avant de le sanctionner de ce chef. Ce qui n'a pas été le cas.

Par ailleurs, même la motivation de l'absence de réservation sur laquelle semble se référer la partie adverse pour justifier sa décision n'est ni vraie ni exacte. Car, au moment de la prise des décisions querellées, le requérant disposait bel et bien de sa réservation.

Que dans sa demande de visa, le requérant a bien pris soin d'indiquer que l'objet de son voyage était de faire du tourisme. Il a préparé tout ce qu'il fallait pour ce faire : moyens de subsistance, réservation et destinations touristiques.

Qu'il sied de bien lire l'article 2 de la même loi qui dispose en son alinéa 2 ce qui suit :

« Est autorisé à entrer dans le Royaume, l'étranger porteur :

2° soit d'un passeport valable ou d'un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa, valable pour la Belgique, apposé par un représentant diplomatique ou consulaire belge ou par celui d'un État partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique ; »

Qu'il convient de rappeler que le requérant a rempli le formulaire ad hoc de manière complète et détaillée. Qu'il a fourni tous les documents qui étaient sa demande, tels qu'exigés par l'article 14 du Code des visas :

- Formulaire de demande complété et signé, conforme au formulaire harmonisé de demande de visa Schengen.
- Un passeport en cours de validité.
- Les documents indiquant l'objet du voyage.
- Les documents relatifs à l'hébergement.
- Les documents indiquant qu'il dispose de moyens de subsistance personnels suffisants.

Qu'il a indiqué l'objet du voyage, ce qui a été fait dans le formulaire et corroboré par les documents.

Qu'il a fourni les documents relatifs à l'hébergement, précisément une réservation d'hôtel dans la ville de Bruxelles, valable du 3 au 8 juillet 2024.

Qu'il a prouvé les moyens de subsistance suffisants au moment de l'obtention de son visa à Dakar.

Qu'il a produit des éléments permettant d'attester de sa volonté de quitter l'espace Schengen et de rentrer dans son pays d'origine, où se trouve le centre de ses intérêts tant affectif, familial que professionnel.

Que s'agissant du document de voyage, le requérant est arrivé en Belgique muni d'un passeport revêtu d'un visa en cours de validité.

Qu'on ne lui reproche aucune irrégularité ni falsification dudit document.

Que pour que le consulat ou l'ambassade d'un État membre délivre un visa en vertu de l'article 24 al. 1 du Code des visas, il procède par un examen sérieux des critères de l'article 21, al. 4 du Code des visas.

Qu'en l'espèce, le poste diplomatique belge à Abidjan a délivré un visa valable pour un motif touristique.

Que dans la pratique de cette représentation diplomatique, le visa n'est pas délivré à n'importe qui et ne se fait que de manière stricte en tenant compte des conditions fixées par l'article 21, al. 1 précité.

En l'espèce, il convient d'observer qu'au moment de son arrestation, le requérant détenait sa réservation d'hôtel à Bruxelles valable du 3 au 8 juillet 2024, un document de son itinéraire touristique, son titre de voyage, de l'argent liquide et sa carte bancaire pour couvrir les frais de son séjour touristique en Belgique.

Le requérant a expliqué en vain à la police de contrôle que toutes les informations concernant son séjour touristique en Belgique se trouvaient réunies. Il a même montré le document relatif à sa réservation d'hôtel.

Il avait prévu de visiter des parcs, des musées, le palais royal et d'autres sites touristiques.

Le requérant a été arrêté à l'aéroport le matin du 5 juillet 2024 et, au moment de son arrestation, sa réservation était toujours valable jusqu'au 8 juillet 2024. Un document établi par l'administration de l'hôtel concernée en atteste.

La partie adverse a déclaré dans l'acte de refoulement que « la réservation du requérant semble avoir été annulée ».

Il sied de préciser que le requérant déclare qu'il avait pris une réservation d'hôtel à Bruxelles du 3 juillet au 8 juillet 2024 et devait se présenter à l'hôtel au plus tard à 16h00. Selon le récit du requérant, cette réservation n'a jamais été annulée avant l'arrestation, contrairement à ce que pense la partie adverse.

Il est totalement absurde et injuste de prétendre de manière chimérique à une annulation de la réservation d'hôtel du requérant sans qu'aucune vérification ou certitude de ladite annulation ne soit effectuée au préalable de manière minutieuse avant la prise d'une telle décision aux conséquences très graves, difficilement réparables.

Au vu de ce qui précède, le principe de raisonabilité et de proportionnalité n'a pas été respecté par la partie adverse.

Que cet article 21 est ainsi libellé :

« 1. Lors de l'examen d'une demande de visa uniforme, le respect par le demandeur des conditions d'entrée énoncées à l'article 5, paragraphe 1, points a), c), d) et e), du Code frontières Schengen est vérifié et une attention particulière est accordée à l'évaluation du risque d'immigration illégale ou du risque pour la sécurité des États membres que présenterait le demandeur ainsi qu'à sa volonté de quitter le territoire des États membres avant la date d'expiration du visa demandé. »

Que l'article 24, quant à lui, dispose :

« 1. La période de validité du visa et la durée du séjour autorisé sont fixées sur la base de l'examen mené conformément à l'article 21. »

Que si l'objet et les conditions de son séjour n'étaient pas clairement fixés, un tel visa ne lui aurait jamais été délivré.

Que ce refus d'accès est simplement abusif s'il est basé sur les conditions reprises dans les décisions querellées.

Qu'en effet, la partie adverse lui reproche cumulativement trois choses : ne pas disposer des documents de tourisme, le défaut de réservation et de provision financière suffisante pour couvrir ses activités touristiques en Belgique.

Que le requérant n'a pas très bien compris toutes les questions qui lui ont été posées par la police aux frontières. La personne qui a interrogé le requérant avait une attitude effrayante qui n'a pas permis une meilleure compréhension et une bonne communication avec le requérant.

Qu'il ne comprend pas pourquoi la partie adverse estime qu'il n'a pas respecté l'objet de son voyage juste parce qu'il n'avait pas une réservation valable au moment d'atterrir en Belgique.

Que pareille motivation est erronée et en contradiction avec les éléments du dossier, dès lors que le requérant a, malgré la difficulté de communication avec les agents qui l'ont interrogé, présenté des messages contenant les éléments relatifs à sa réservation et le but de son voyage, qui n'ont donc pas changé.

Que le requérant a demandé un visa pour un motif touristique, a présenté les documents y relatifs, on ne peut donc pas lui reprocher de ne pas disposer d'une réservation d'hôtel pour son hébergement.

Au regard de ce qui précède, la partie adverse, n'ayant pas tenu compte des explications du requérant et des documents en sa possession au moment de son arrestation, a violé son devoir de minutie.

Que surabondamment, il convient de rappeler qu'aucune disposition légale n'impose la production des documents exigés par la partie adverse, étant donné que le requérant avait tous les documents nécessaires pour l'obtention de son visa et la couverture de son séjour touristique en Belgique.

Que tant l'objet que le but du séjour ressortent manifestement des informations fournies par le requérant lors de son audition à l'aéroport.

Que la difficulté de communication entre le requérant et les agents qui l'ont interrogé à l'aéroport est la cause de cette incompréhension et de ces décisions stéréotypées.

Qu'en agissant de la sorte, l'administration tend à faire une interprétation fallacieuse de l'article 32 §1 a) ii) du Code des visas en ce que celui-ci exige simplement qu'une justification au séjour soit fournie, ce qui est le cas en l'espèce.

Que la justification du séjour a été exposée et étayée à suffisance, et qu'elle est manifeste.

Que l'administration a commis une erreur manifeste d'appréciation et ces décisions souffrent d'un défaut de motivation pertinente : à considérer qu'il appartenait au requérant d'étayer plus avant son projet de voyage, quod non, il convient de constater que son dossier témoigne à suffisance de l'objet de son séjour.

Qu'il a obtenu le visa et ne comprend pas pour quelle raison l'accès sur le territoire Schengen lui a été refusé et voit en cette décision un excès de pouvoir de la partie adverse.

Que de plus, le poste diplomatique belge à Abidjan avait déjà examiné ces conditions avant de lui octroyer ce visa.

Qu'en effet, les règlements ainsi que les dispositions communautaires pertinentes ne prévoient nullement cette condition.

Que manifestement, l'Office des étrangers rajoute à la loi des conditions nouvelles, en créant des conditions non envisagées par le législateur.

Qu'ainsi, comme l'exige l'article 14 du règlement (CE) n°810/2009, le requérant a fourni tous les éléments nécessaires pour une demande de visa et devrait de ce fait avoir accès au territoire.

Qu'il s'agit in specie d'une condition supplémentaire rajoutée par la partie adverse, d'autant plus que le requérant a justifié l'objet et les conditions de son séjour, et qu'il n'est pas signalé aux fins de non-admission. D'autres conditions supplémentaires devraient être précisées au requérant avant qu'il ne voyage.

Que lui imposer ces conditions à l'arrivée est une violation du principe de bonne administration et par ricochet excès de pouvoir.

Qu'il y a incontestablement fausse motivation. Le Conseil du Contentieux des étrangers devra annuler la décision querellée pour ce chef.

Attendu qu'au regard de ce qui précède, il convient de dire que les faits tels que soutenus par le requérant sont avérés, d'autant plus que le poste diplomatique belge à Abidjan s'est basé sur ces éléments objectifs pertinents pour pouvoir octroyer le visa.

Que la partie adverse aurait dû se référer à la demande introduite par le requérant dans son pays d'origine pour vérifier si toutes les conditions étaient remplies.

Qu'il y a une présomption de régularité dans le chef du requérant d'autant plus que le visa lui a été accordé.

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique.

Que l'administration doit avoir la connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision faisant grief.

Que tous les éléments du dossier démontrent que la partie adverse a d'abord pris la décision querellée avant de trouver les motifs pouvant justifier celle-ci, même en violation de la loi.

Que l'examen et les conclusions tirées par la partie adverse des documents qui lui sont présentés par le requérant relèvent manifestement de la mauvaise foi, aucun esprit lucide ne saurait procéder comme elle le fait.

Que la partie adverse a donc refusé de prendre en compte les documents fournis par le requérant en ne les appréciant pas à leur juste valeur, alors que ceux-ci sont susceptibles de modifier sa situation.

Qu'en agissant ainsi, l'administration a violé le principe de bonne administration et a commis par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir.

Qu'il résulte de ce qui précède que les décisions querellées reposent sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale.

Qu'en tout état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescriptions des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs.

Verzoeker stipt aan dat een motivering helder, volledig, precies en adequaat moet zijn teneinde toe te laten aan de betrokkene na te gaan of de beslissing werd voorafgegaan door een zorgvuldig onderzoek van de omstandigheden eigen aan de zaak. Verder in het verzoekschrift stelt hij niet te begrijpen waarom hem de toegang tot het grondgebied werd geweigerd en hij ziet de bestreden beslissing dan ook als machtsmisbruik.

Verweerder verwijst naar artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert die bepaling en meent dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn, lapidair, niet gepersonaliseerd en relevantie missen. Volgens verzoeker gaat het om een standaardmotivering die op iedereen toepasbaar is die een visum heeft verkregen. Men had op voorhand aan verzoeker moeten kenbaar maken over welke stukken hij zou moeten beschikken, hetgeen niet is gebeurd voor hij zijn reis aanvatte. Verzoeker betwist verder de correctheid van het motief aangaande de afwezigheid van de hotelreservatie omdat op het ogenblik van het nemen van de beslissing verzoeker wel beschikte over een reservatie. Bij zijn visumaanvraag had verzoeker duidelijk het doel van zijn reis aangegeven en had hij het bewijs van zijn bestaansmiddelen, een hotelreservatie en toeristische bestemmingen gevoegd.

Verder citeert verzoeker artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Opnieuw stelt verzoeker dat hij had voldaan aan zijn verplichting om alle documenten voor te leggen met het oog op het verkrijgen van een visum, zoals vereist door artikel 14 van de Visumcode, in het formulier had hij ook het doel van zijn reis opgegeven. Daarbij heeft hij documenten met betrekking tot de verblijfplaats voorgelegd, zijnde een hotelreservatie in Brussel van 3 tot 8 juli 2024. Verder heeft hij ook elementen voorgelegd die toestaan vast te stellen dat hij de wil heeft terug te keren naar zijn herkomstland, waar zich het centrum bevindt van zijn affectieve, familiale en professionele belangen. Vooraleer de ambassade van een lidstaat een visum aflevert op grond van artikel 24 van de Visumcode, is de ambassade reeds overgegaan tot een ernstig onderzoek van de criteria zoals voorzien in artikel 21 van de Visumcode, zodat een visum niet aan om het even wie wordt verstrekt. Omdat hij reeds alle vereiste elementen had voorgelegd conform artikel 14 van de Visumcode en een visum had bekomen, moest hem bijgevolg de toegang tot het grondgebied worden verstrekt. Er is immers een vermoeden van regelmatigheid in hoofde van verzoeker, nu hem het visum was verstrekt. Op het ogenblik van zijn aanhouding op 5 juli 2024, beschikte verzoeker over een geldige reservatie in een hotel in Brussel van 3 tot 8 juli 2024, die nooit werd geannuleerd voor de aanhouding, in tegenstelling tot wat verweerder denkt. Volgens verzoeker is het totaal absurd en onrechtvaardig om op hersenschimmige wijze gewag te maken van een annulering van de reservatie, zonder enige verificatie of zekerheid over de vraag of die annulering werd uitgevoerd, voor het nemen van een beslissing met zo verregaande gevolgen. Bijgevolg werd het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden.

Verder stelt verzoeker dat hij ook een document met betrekking tot zijn toeristische reisweg, zijn reistitel, cashgeld en een bankkaart om de toeristische kosten te dekken, kan aantonen. Hij legde tevergeefs aan de politie uit dat hij alle nodige informatie had en dat hij van zin was parken, musea, het koninklijk paleis en andere toeristische trekpleisters te bezoeken. Bovendien vereist geen enkele wettelijke bepaling het voorleggen van documenten zoals vereist door verweerder. Artikel 32 §1 a) ii) van de Visumcode vereist enkel een verantwoording van het verblijf, zodus heeft verweerder een verkeerde interpretatie gegeven aan die bepaling. Bij aankomst andere bijkomende voorwaarden opleggen, houdt een schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en is machtsmisbruik.

Vervolgens citeert verzoeker de artikelen 21, 1 en 24,1 van de Visumcode en stelt hij dat indien hij niet aan de voorwaarden had voldaan, hem nooit een visum zou afgegeven zijn. Verder stelt verzoeker dat verweerder hem eigenlijk drie zaken verwijt: het niet beschikken over toeristische documenten, geen hotelreservatie voorleggen en onvoldoende financiële middelen voorleggen om de activiteiten in België te dekken. Verzoeker zegt dat hij niet alle vragen van de politie goed heeft begrepen, nu de politiebeambte een angstaanjagende attitude had, die geen goede communicatie met verzoeker toeliet. Hij stelt niet te begrijpen waarom verweerder zijn reisdoel niet heeft gerespecteerd, enkel en alleen omdat hij geen geldige reservatie had bij de landing in België. Dit strijdt met de elementen van het dossier nu hij, ondanks de moeilijke communicatie, berichten heeft getoond aangaande zijn reservatie en het doel van zijn reis. Nu verweerder geen rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoeker en de documenten in zijn bezit op het ogenblik van de aanhouding, werd het zorgvuldigheidsbeginsel ook geschonden. Volgens verzoeker heeft verweerder eerst de beslissing genomen om achteraf de motieven te bedenken die de beslissing kunnen rechtvaardigen, hetgeen getuigt van kwade wil. Door niet aan te nemen dat het doel van de reis afdoende was aangetoond, heeft verweerder de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden en ook een manifeste beoordelingsfout gemaakt, aldus verzoeker.

Beoordeling

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”.

Deze bepaling laat verweerder toe om, ook wanneer een vreemdeling in het bezit is van een visum, een aantal verificaties door te voeren. Het gegeven dat verzoeker in het bezit was van een visum type C, vrijwaart hem dus niet van een eventuele inreiscontrole waarbij hij desgevallend documenten dient voor te leggen en uitleg moet kunnen geven over het doel van zijn voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. Anders dan verzoeker dus stelt, neemt de Raad niet aan dat omdat verzoeker volgens hem reeds alle vereiste elementen had voorgelegd conform artikel 14 van de Visumcode en een visum had bekommen, hem bijgevolg de toegang tot het grondgebied moest worden verstrekt.

De Raad herinnert verder aan artikel 6 van de Schengengrenscore dat luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (25), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

[...]

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.

[...]”.

Hieruit blijkt dat bijlage 1 bij de Schengengrenscore een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken bevat die de grenswachter van de derdelander kan verlangen.

Zo wordt voor toeristische of privéreizen verwezen naar:

“i) documenten ter staving van logies:

- in geval van verblijf bij een gastheer: uitnodiging door deze gastheer;

- bewijsstukken van logiesverstreckende bedrijven, of enig ander geschikt document waaruit het voorgenomen onderdak blijkt;

ii) documenten ter staving van de reisroute:

- bevestiging van de boeking van een georganiseerde rondreis of enig ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken;

iii) documenten ter staving van de terugkeer:

- een retour- of rondreisticket;”

De toegangsvoorwaarden van artikel 6 van de Schengengrenscore zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook beschikken over voldoende middelen van bestaan én het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft. De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

[...]

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

[...]”.

Gelet op artikel 3 van de Vreemdelingenwet en de hiervoor weergegeven bepalingen van de Schengengrenscore, toont verzoeker niet aan dat verweerder een voorwaarde heeft toegevoegd aan het wettelijke kader door bij een inreiscontrole zijn werkelijke reisdoel na te gaan, niettegenstaande hij in het bezit was van een visum. Waar verzoeker er dus op wijst dat hij had voldaan aan alle voorwaarden tot afgifte van een visum, en hij daarbij verwijst naar de verschillende bepalingen van de Visumcode met betrekking tot de bewijsstukken die moeten worden neergelegd (artikel 14), de controle van de voorwaarden voor binnenkomst en risicobeoordeling (artikel 21) en de criteria tot weigering van een visum (artikel 32), kan hij zich daar niet dienstig op beroepen om de thans bestreden beslissing als onwettig te laten doorgaan.

Verweerder heeft bij de beoordeling van de vraag of het doel van het voorgenomen verblijf afdoende is aangetoond een ruime discretionaire bevoegdheid, en de Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Verweerder heeft vastgesteld dat verzoeker verklaart naar Brussel te komen voor toerisme maar dat hij enkel kon meegeven dat hij ‘Manneken Pis’ komt bezoeken en dat hij wil shoppen in het centrum van Brussel. Hij had een terugkeerticket voor 11 juli 2024 en toonde een hotelreservatie voor het Ibis budgethotel voor de periode van 3 tot 9 juli 2024, maar die bleek na controle geannuleerd te zijn. Bijgevolg lag geen geldige hotelreservatie voor, noch een toeristisch programma.

Verzoeker betwist (in een deel van het verzoekschrift, in een ander deel niet) dat hij op het ogenblik van de beslissing niet beschikte over een geldige hotelreservatie en meent dat de grenspolitie dit niet heeft geverifieerd en stelt verder dat uit zijn visum, zijn hotelboeking en het feit dat hij aan de politie heeft uitgelegd dat hij alle nodige informatie had en van zin was om parken, musea, het koninklijk paleis en andere toeristische trekpleisters te bezoeken onmiskenbaar blijkt dat hij naar België is gekomen om toeristische redenen. Verder wijst hij op communicatieproblemen tussen de grenswachters en hemzelf die ten onrechte tot de bestreden beslissing hebben geleid.

Uit het ‘Grensverslag : onduidelijk reismotief’ dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat dezelfde motieven zijn weergegeven als in de bestreden beslissing. Verzoeker had verklaard naar België te zijn afgereisd voor toerisme, maar er wordt geen melding gemaakt dat hij zinnens was om parken, musea, het koninklijk paleis en andere toeristische trekpleisters te bezoeken. Verder blijkt dat de grenspolitie voor het nemen van de beslissing wel degelijk de hotelreservatie heeft gecontroleerd, die werd geannuleerd. Een specifiek stuk dienaangaande zit in het administratief dossier. Wegens de vage reden van bezoek en annulering van de reservatie, stelt de grenspolitie dat ze het grensverslag voor onduidelijk reismotief heeft opgesteld.

Verzoeker betoogt dan nu wel dat hij omwille van communicatieproblemen niet of verkeerd begrepen werd, maar deze problemen, of het feit dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen, blijken nergens uit. Evenmin blijkt uit het grensverslag dat verzoeker wél enige toelichting zou

hebben kunnen geven omtrent de plaatsen die hij zou gaan bezoeken, naast "Manneken Pis". Verzoekers loutere beweringen volstaan niet om daar anders over te doen denken: van het verslag opgesteld door de grenspolitie moet op het eerste gezicht worden aangenomen dat de inhoud overeenstemt met de feiten, tot het bewijs van het tegendeel is geleverd. Zo stelt de Raad overigens vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eerst ten stelligste beweert dat er van een annulering van de hotelreservatie geen sprake was en dit om een hersenschim van verweerder gaat, om vervolgens aan te voeren dat hij stelt niet te begrijpen waarom verweerder zijn reisdoel niet heeft gerespecteerd, enkel en alleen omdat hij geen geldige reservatie had bij de landing in België. Hiermee geeft verzoeker dus in dat onderdeel van het middel toe dat hij geen geldige reservatie had. Bovendien heeft verweerder zich niet louter op de hotelreservatie gesteund om te motiveren dat het doel van het voorgenomen verblijf niet afdoende is aangetoond.

De Raad kan het verder, in het licht van de zeer korte verblijfsduur van verzoeker van 5 tot 11 juli 2024 -7 dagen-, ook niet kennelijk onredelijk achten dat van verzoeker wordt verwacht dat hij bij aankomst in Brussel meer informatie zou kunnen geven omtrent zijn concrete plannen dan hetgeen thans werd vastgesteld. Verder haalt verzoeker nog verkeerdelijk aan dat verweerder de beslissing ook steunt op onvoldoende financiële middelen om de activiteiten in België te dekken, hetgeen niet kan blijken uit de motieven van de terugdrijving.

In het licht van de vaststellingen die door verweerder werden gedaan toont verzoeker prima facie niet aan dat deze op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat het doel van het voorgenomen verblijf niet werd gestaafd. Evenmin lijkt aannemelijk te zijn gemaakt dat hierover niet afdoende werd gemotiveerd, noch is er sprake van machtsmisbruik. Het enig middel heeft geen ruimere draagwijdte dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld.

Een schending van artikel 6 van de Schengengrenscore, van de artikelen 3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel blijkt prima facie niet.

Het enig middel is niet ernstig.

Derhalve is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

A. MAES